Pregons de fires d'abans i d'ara

«Que el pregó de les Fires el faci la colla castellera els Marrecs de Salt em genera un munt de bones sensacions i em fa pensar que s'està retornant a l'essència originària i tradicional del pregó de Festa Major»

EPompeu Fabra, que gaudia d'una habilitat especial per aquesta feixuga tasca d'explicar el significat dels mots catalans, escriví que un pregó és un discurs per a anunciar o inaugurar una festa, una celebració. El fet que l'alcaldessa de Girona, la Marta Madrenas, hagi pres la decisió -segons sembla personal- que enguany el pregó de les Fires de Sant Narcís el faci la colla castellera els Marrecs de Salt em genera un munt de bones sensacions, i, de retop, em fa pensar que, per benaurança, s'està retornant a l'essència originària i tradicional del pregó de Festa Major.

Els pregons dels últims anys a les festes de la Mercè de la nostra gran veïna Barcelona em va fer témer que el pregó amb rerefons polític, ideològic i partidista s'estendria com un esperitat per tota la geografia catalana. Els governs municipals socialistes a Barcelona els primers anys deixaren màniga ampla per encabir la llibertat d'expressió, i els últims anys, un cop assentats en el poder, van fer ús del pregó per transmetre una imatge d'una Barcelona que havia arribat sencera a la modernitat -l'esquerra elitista-.

Però les realitats socials de molts barris perifèrics ho desmentiren amb rotunditat en esclatar la crisi financera i econòmica. Després, el govern municipal barceloní convergent va fer ús del pregó per instruir la ciutadania en els valors de la catalanitat, destil·lats amb mà de mestre pel filtre del reduccionisme -el bon català ha de saber ballar sardanes, ser del Barça i disposar d'una llibreta d'estalvis a La Caixa, venien a dir-. L'últim pregó de la Mercè ha estat a càrrec de l'escriptor Javier Pérez Andújar, que sempre ha mantingut que dir la veritat avui dia és de mal gust -i no li falta raó-. Tal vegada per això l'han elegit aquests polítics nouvinguts, que han trigat tant a venir, i que anomenen els Comuns, a l'espera que trobin un lloc precís on assentar una ideologia que mostra algunes arestes intencionadament ambigües.

Recordo que quan jo era més jove que a hores d'ara -tenia 27 anyets- l'any 1986 vaig gaudir a la capital gironina d'un pregó verament autèntic, en el sentit etimològic del mot. El gironí universal Xavier Cugat va anunciar la festa a la plaça de l'Oli, a pocs metres d'on va néixer l'any que es va encetar el segle XX en una casa amagada entre les antigues pedres de la Girona medieval. Va ser un discurs breu; al cap i a la fi les paraules d'un músic són les notes musicals i la melodia és el seu discurs. Tot seguit va fer que la gresca envaís la plaça amb la seva nova orquestra Caravana Show.

Enguany, el 2016, l'alcaldessa Marta Madrenas, una dona acostumada a ensumar els veritables desassossecs

dels ciutadans gironins a còpia d'implicar-se per tal de resoldre diversos conflictes veïnals, ha pres la decisió d'encarregar el pregó de les Fires de Sant Narcís a la colla castellera els Marrecs de Salt. Excel·lent elecció, segons el meu humil parer. Em voleteja pel meu cap calb que, a més d'engrescar-nos a tots plegats a la festa, ens faran fruir del meravellós espectacle del castell humà, la il·lustració vivent de la solidaritat, l'esforç, el coratge i la munió dels éssers humans.

És el meu sincer desig que tots i totes gaudiu de les Fires de Sant Narcís en pau, benvolença i germanor, tot oblidant, encara que sigui durant uns pocs dies, l'omnipresent política de les confrontacions identitàries. Les Fires ens ajudaran a viure; al cap i a la fi viure la vida és tan senzill com llevar-se cada dia tot mirant la bellesa del món a través de la finestra oberta de la nostra ànima, i dir-li a algú que l'estimes i que algú t'ho digui allí a dalt de la nòria, en aquell indret en què la sínia s'eleva per sobre les copes dels plàtans de la Devesa tan a prop del cel; viure la vida és, àdhuc, riure com un infant gràcies a un pallasso, és fruir amb la flaire d'unes castanyes, és alegrar-se del somriure del nostre fill que no deixa de donar voltes assegut en un cavallet. Sí, malgrat tot, viure la vida és senzill d'allò més!

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/10/27/pregons-fires-dabans-dara/811377.html?utm_source=rss